มาตรการทางกฎหมายในการติดตามตรวจสอบผู้กระทำผิดทางเพศ
LEGAL MEASURES FOR MONITORING AND TRACKING SEX OFFENDERS

ศรัณย์ธรณ์ เดชะทัตตานนท์*
Sarandhorn dechathatanon

บทคัดย่อ

โดยทั่วไปเมื่อผู้กระทำผิดทางเพศที่ได้กระทำความผิดและถูกพิพากษาให้ได้รับโทษเมื่อพ้นโทษแล้วนั้นจะถูกปล่อยตัวให้กลับมาใช้ชีวิต ทำงาน อาศัยปะปนอยู่กับผู้คนในสังคมอย่างทั่วไปซึ่งผู้กระทำผิดทางเพศบางรายมีความเสี่ยงที่จะกลับมากระทำผิดซ้ำ (Recidivism) จากสถิติต่าง ๆ พบว่าอาชญากรจำนวนหนึ่งเป็นผู้ที่เคยกระทำผิดมาแล้วและหวนกลับมากระทำผิดซ้ำจึงเป็นที่มาในการศึกษาว่ามีมาตรการใดบ้างที่สามารถติดตามตรวจสอบผู้กระทำผิดทางเพศภายหลังพ้นโทษแล้ว เพื่อเป็นการยับยั้งการก่ออาชญากรรมของบุคคลดังกล่าว และเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการสืบสวนสอบสวน เพื่อป้องกันเด็กและสตรีจากอาชญากรรมทางเพศ โดยมีมาตรการดังเช่น มาตรการในการขึ้นทะเบียนและแจ้งข้อมูลของผู้กระทำผิดทางเพศ มาตรการในการเข้าถึงข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศ และมาตรการในการจำกัดเขตที่อยู่อาศัยของผู้กระทำผิดทางเพศ โดยได้ศึกษามาตรการดังกล่าวในกฎหมายของต่างประเทศเพื่อเป็นแนวทางในการนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับประเทศไทย

คำสำคัญ

มาตรการทางกฎหมาย, ติดตามตรวจสอบ, ผู้กระทำผิดทางเพศ, การเข้าถึงข้อมูล

* นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายอาญา คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ : Sarandhorn.d@gmail.com

Graduate student of Master of Laws Program in Criminal Law, Faculty of Law, Thammasat University. Email address : Sarandhorn.d@gmail.com

ABSTRACT

In general, after convicted sex offenders released from prison they went back to their normal life, as freedom as others in the society. The data indicates that convicted sex offenders tend to fall into a recidivism. The rights of the convicted persons must be balanced with safety needs of the community in order to protect women and children from sexual crimes while having effectiveness in trial and judicial system as a whole. An examination has been made of the manner in which sex offenders released from punishment are monitored and tracked through several measures studied from the laws of France, United Kingdom and United States of America: the sex offender registration measure, notification measure, the public access to sex offender information measure and the residency restrictions measure. As for these measures are concerned this article will postulate a solution to monitoring and tracking convicted sex offenders after their release from punishment in accordance with the laws and the rights of persons of the Kingdom of Thailand.

Keywords

Legal Measures, Monitoring and Tracking, Sex Offenders, Public access to Sex Offender Information

บทนำ

ปัจจุบันอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคมไทยมีอัตราการกระทำความผิดและลักษณะการกระทำที่รุนแรงกระทบต่อความรู้สึก ความปลอดภัยของประชาชนเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชญากรรมทางเพศอันได้ทวีความรุนแรงมากขึ้น[1] ปรากฏให้เห็นในหน้าหนังสือพิมพ์และทางสื่อต่าง ๆ ทุกวัน โดยอาชญากรรมทางเพศที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่พบว่าผู้กระทำผิดมักเป็นผู้ที่เคยกระทำความผิดทางเพศมาก่อนแล้วครั้งหนึ่งและกลับมากระทำความผิดซ้ำอีกหรือที่เรียกว่าการกระทำผิดซ้ำ (Recidivism)

ในประเทศไทยอัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกมาจากเรือนจำตามที่ปรากฏในรายงานสถิติของกรมราชทัณฑ์[2] ในปี พ.ศ.2560 มีจำนวน 63,958 ราย จากนักโทษเด็ดขาดทั้งหมด 222,623 ราย คิดเป็นร้อยละ 28.73 แสดงให้เห็นว่าผู้กระทำผิดเมื่อพ้นโทษกลับมาใช้ชีวิตอยู่ในสังคมจำนวนหนึ่งนั้นมีแนวโน้มจะกลับมากระทำผิดซ้ำ โดยบางรายนั้นเป็นบุคคลที่มีลักษณะเป็นอันตรายต่อสังคม เช่น ผู้กระทำผิดทางเพศอย่างร้ายแรง (Sexually Violent Predators : SVPs) ผู้กระทำผิดทางเพศที่เป็นอันตรายต่อเด็ก (Child Sexual Predators) ผู้กระทำผิดทางเพศประเภทที่บำบัดไม่ได้ เป็นต้น

การที่จะปล่อยผู้นั้นไปเลยโดยไม่มีวิธีการป้องกันการที่เขาจะหวนกลับมากระทำผิดซ้ำย่อมมิใช่ผลดีต่อสังคม ประชาชนย่อมรู้สึกไม่ปลอดภัยในการใช้ชีวิตประจำวันและไม่อาจทราบได้เลยว่าผู้กระทำผิดทางเพศที่พ้นโทษซึ่งได้กลับมาใช้ชีวิตประจำวันร่วมกับผู้คนในสังคมนั้นเป็นใครและผู้นั้นจะกลับมาก่ออาชญากรรมทางเพศอีกครั้งหรือไม่ รัฐมีหน้าที่ต้องป้องกันปราบปรามอาชญากรรม รักษาความปลอดภัย ความสงบสุขของประชาชนจึงจำเป็นต้องหาวิธีการเพื่อให้บรรลุหน้าที่ดังกล่าว โดยในต่างประเทศก็ได้เผชิญกับปัญหาดังกล่าวเช่นกันมีการคิดค้นหาวิธีการเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว วิธีการที่จะทำให้ทราบได้ว่าเขาอยู่ที่ใด มีการย้ายถิ่นฐานหรือไม่ อยู่ในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดความผิดหรือไม่ มีฐานข้อมูลประวัติของผู้กระทำผิดทางเพศที่เชื่อมโยงกันรวมไปถึงการเปิดเผยข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศบางรายต่อสาธารณชนเพื่อเป็นการเตือนภัยให้ผู้คนในสังคมระมัดระวังตัว เป็นต้น โดยบทความนี้จะกล่าวถึงมาตรการทางกฎหมายในการติดตามตรวจสอบผู้กระทำผิดทางเพศดังต่อไปนี้

1. มาตรการในการขึ้นทะเบียนและการแจ้งข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศ (Sex Offender Registration and Notification)

มาตรการในการขึ้นทะเบียนและการแจ้งข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศได้ถูกบัญญัติเป็นกฎหมายภายในประเทศครั้งแรกที่สหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 1994 และเมื่อ ค.ศ. 2016 มีทั้งหมด

[1] ประธาน วัฒนวาณิชย์, ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอาชญาวิทยา, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ประกายพรึก 2546), น.113.

[2] กรมราชทัณฑ์, “เอกสารรายงานสถิติข้อมูลผู้ต้องขังตามแบบ รท. 103 กรมราชทัณฑ์, สถิตินักโทษเด็ดขาด แยกจำนวนครั้งที่ต้องโทษ ในตารางที่ 5 สำรวจ ณ วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2560,” สืบค้นเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2561, จาก http://www.correct.go.th/rtnew103/index.php

29 ประเทศ[3] ที่ได้นำมาตรการดังกล่าวมาบังคับใช้ในประเทศของตน มาตรการในการขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศ (Sex Offender Registration) เป็นมาตรการในการนำผู้กระทำผิดทางเพศที่อยู่ในเงื่อนไขที่ต้องขึ้นทะเบียนมาทำการจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดทางเพศ เช่น ชื่อ นามสกุล ที่อยู่อาศัย ประวัติอาชญากร เป็นต้น โดยรวบรวมข้อมูลดังกล่าวไว้เพื่อเป็นฐานข้อมูลที่ช่วยให้การดำเนินการในกระบวนการยุติธรรมหรือภารกิจของหน่วยงานอื่นของรัฐนั้นมีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น การนำข้อมูลไปใช้ในการสืบสวนสอบสวน การตรวจสอบผู้ต้องสงสัยในคดี การชี้ตัวผู้กระทำความผิด การรับบุคคลเข้าทำงาน การออกใบอนุญาตต่างๆ การตัดสินใจในการใช้เงื่อนไขการคุมประพฤติ เงื่อนไขการใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยให้เหมาะสมกับประวัติของผู้นั้น เช่น หากเป็นผู้กระทำผิดติดนิสัยที่ชอบกระทำชำเราเด็กหรือเยาวชน สิ่งที่ควรกำหนดคือห้ามให้เข้าเขตที่มีเด็กอยู่เป็นจำนวนหนึ่ง การห้ามเข้าไปในบริเวณโรงเรียน สถานเลี้ยงดูเด็กในยามวิกาล หรือการห้ามให้เขาประกอบอาชีพที่มีโอกาสได้อยู่กับเด็กหรือเยาวชนเป็นการส่วนตัว เช่น การเป็นครูสอนพิเศษที่บ้าน เป็นยามหรือภารโรงที่โรงเรียน เป็นต้น

เมื่อได้ขึ้นทะเบียนตามมาตรการข้างต้นแล้ว มาตรการในการแจ้งข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศ (Sex offender Notification) เป็นมาตรการที่กำหนดให้ผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกขึ้นทะเบียนนั้นมีหน้าที่ต้องแจ้งข้อมูลของตนต่อหน่วยงานรัฐตามระยะเวลาที่กำหนด หรือหากมีข้อมูลที่เปลี่ยนแปลงไปก็ต้องมาแจ้งต่อเจ้าหน้าที่เช่นกัน เช่น การเปลี่ยนแปลงชื่อ นามสกุล หรือย้ายที่อยู่อาศัย เป็นต้น เมื่อใช้มาตรการทั้งสองควบคู่กัน จะทำให้ฐานข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศนั้นมีประสิทธิภาพมากขึ้น เนื่องจากข้อมูลของผู้กระทำผิดทางเพศนั้นจะถูกแจ้งและทำการยืนยันความถูกต้องจากผู้นั้นอย่างสม่ำเสมออันส่งผลให้ข้อมูลมีความเป็นปัจจุบันส่งผลให้ผู้กระทำผิดไม่สามารถซ่อนตัวได้ หรือหลุดพ้นจากการติดตามตรวจสอบ การสอดส่องพฤติกรรมย่อมทำได้อย่างแม่นยำ และยังส่งผลให้ผู้กระทำผิดไม่สามารถซ่อนตัวได้หรือหลุดพ้นจากสายตาเจ้าหน้าที่ตำรวจการติดตามตรวจสอบ การสอดส่องดูพฤติการณ์ ย่อมทำได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากขึ้น อาจกล่าวได้ว่ามาตรการในการขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศเป็นมาตรการตั้งต้นในการเกิดมาตรการอื่นๆ เช่น การใช้ควบคู่กับมาตรการในการแจ้งข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศ หรือมาตรการในการเข้าถึงข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศอันจะกล่าวต่อไป

หลักเกณฑ์ในการขึ้นทะเบียนและการแจ้งข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศในแต่ละประเทศย่อมแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับนโยบายทางอาญาหรือนโยบายรัฐว่าต้องการป้องกันอาชญากรรมมากน้อยเพียงใด และการคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของผู้กระทำผิดทางเพศที่ถูกกระทบตามมาตรการดังกล่าว เช่น ขอบเขตของข้อมูลในการจัดเก็บ ระยะเวลาในการขึ้นทะเบียน การขอลบข้อมูล ขอ

[3] Office of Sex Offender Sentencing, Monitoring, Apprehending, Registering, and Tracking (SMART), U.S. Department of Justice, “SMART Summary: Global Overview of Sex Offender Registration and Notification Systems (2016),” Retrived on September 21, 2017, from https://ojp.gov/ smart/pdfs/global-survey-2016-final.pdf

ลดระยะเวลาในการขึ้นทะเบียน ขั้นตอนในการแจ้งข้อมูล รวมถึงความรับผิดในการฝ่าฝืนไม่แจ้งข้อมูล เป็นต้น

2. มาตรการในการเข้าถึงข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศ

การเข้าถึงข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศนั้นสามารถแบ่งการเข้าถึงได้หลายระดับ โดยบทความนี้แบ่งเป็น 3 ระดับดังนี้

2.1 การเข้าถึงข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศเฉพาะหน่วยงานของรัฐ

ในประเทศที่ใช้มาตรการในการเข้าถึงข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศในระดับดังกล่าวคือ ประเทศฝรั่งเศส โดยเป็นระดับการเข้าถึงที่กระทบต่อสิทธิของผู้กระทำผิดทางเพศน้อยที่สุดนั้นก็คือ สิทธิในความเป็นส่วนตัว (Right of Privacy) การไม่ถูกเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล (Protection of Personal Information) โดยประเทศฝรั่งเศสได้บัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา Code de procédure pénale Article 706-53-7[4] ให้เฉพาะผู้พิพากษา ผู้ว่าราชการจังหวัดและเจ้าหน้าที่รัฐอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติไว้เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจนายทะเบียน เจ้าหน้าที่กรมราชทัณฑ์ เป็นต้น และการเปิดเผยข้อมูลนั้นต้องเป็นไปเฉพาะตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้เท่านั้น เช่น เพื่อการสืบสวนสอบสวน การจ้างงาน การสรรหาคนเข้าทำงาน การพิจารณาอนุมัติ อนุญาตใดๆ หรือการพิจารณาเกี่ยวกับกิจกรรมที่มีเด็กหรือเยาวชนเข้ามาเกี่ยวข้องเป็นต้น ทั้งยังมีระบบการเข้าถึงข้อมูลของผู้กระทำผิดทางเพศทุกขั้นตอนต้องเข้าถึงผ่านระบบรักษาความปลอดภัย (Système de télécommunication sécurisé) เพื่อรักษาความปลอดภัยของข้อมูล

2.2 การเข้าถึงข้อมูลต่อหน่วยงานรัฐและประชาชนอย่างมีเงื่อนไข

ประเทศอังกฤษ เป็นระดับการเข้าถึงข้อมูลภายในหน่วยงานของรัฐและมีการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวต่อประชาชนในลักษณะจำกัดเฉพาะกลุ่มหรือเฉพาะรายบุคคลมิได้เป็นการเปิดเผยอย่างทั่วไป โดยได้บัญญัติการเปิดเผยข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศในลักษณะเป็นข้อสันนิษฐานในการเปิดเผยข้อมูล (Presumption to disclose) ใน Criminal Justice Act 2003 Secion 327 (A Disclosure of information about convictions etc. of child sex offenders to members of the public)[5] มีผลให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถเปิดเผยข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศต่อบุคคลที่สามเพื่อลดโอกาสในการเกิดพฤติกรรมที่เป็นอันตราย โดยไม่ต้องจำเป็นต้องมีการร้องขอให้เปิดเผย เพียงแต่หากเข้าตามองค์ประกอบข้อสันนิษฐานที่กำหนดไว้ก็สามารถเปิดเผยข้อมูลได้ เช่น หากมีเหตุการณ์ที่เชื่อได้ว่าผู้กระทำผิดทางเพศมีความ

[4] Code de procédure pénale 2017 Livre IV : Titre XIX Chapitre II : Du fichier judiciaire national automatisé des auteurs d'infractions sexuelles ou violentes, Retrived on October 30, 2017, from https://www.legifrance.gouv.fr/affichCode.do?cidTexte=LEGITEXT000006071154&dateTexte=20171031

[5] Legislation.gov.uk, “Criminal Justice Act 2003,” Retrived on June 14, 2018, from https://www.legislation.gov.uk/ukpga/2003/44/section/327A

เสี่ยงที่จะกระทำความผิดที่ร้ายแรง (Serious harm) ต่อเด็กหรือเยาวชน จะเห็นได้ว่าแม้จะมีการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวก็เป็นการเปิดเผยตามเงื่อนไข และจำกัดการเปิดเผยเฉพาะผู้ที่มีส่วนได้เสียหรือผู้ที่สมควรได้รับรู้ข้อมูลดังกล่าวเพื่อป้องกันภัยที่จะเกิดขึ้นกับตนเอง

2.3 การเข้าถึงข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศต่อประชาชนอย่างทั่วไป

ในประเทศที่ใช้มาตรการในการเข้าถึงข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศในระดับดังกล่าวคือ สหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นประเทศแรกเริ่มที่มีการใช้รูปแบบการเข้าถึงข้อมูลในระดับนี้ โดยประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศได้อย่างทั่วไป ซึ่งรูปแบบการเข้าถึงของสหรัฐอเมริกานั้นแบ่งได้ 2 รูปแบบดังนี้

2.3.1 มาตรการในการเข้าถึงข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศผ่านทางอินเทอร์เน็ต (Public access to Sex Offender Information through the Internet) เป็นการเข้าถึงหรือเปิดเผยข้อมูลในระดับที่กระทบต่อสิทธิของผู้ที่ถูกเปิดเผยข้อมูลเป็นอย่างมาก เนื่องจากการเข้าถึงข้อมูลผ่านทางอินเทอร์เน็ต โดยมีเว็บไซต์กลางของสหรัฐอเมริกา (https://www.nsopw.gov) อันเป็นการเข้าถึงทางภูมิศาสตร์ (Geographic reach) ที่มีลักษณะเป็นขยายขอบเขตการเข้าถึงทำให้ข้อมูลมีความเป็นสาธารณะมากกว่าการรูปแบบอื่น และเป็นรูปแบบการเปิดเผยเพื่อให้สังคมระวังภัย รักษาความปลอดภัย โดยมีสถิติจาก Crimes Against Children Research Center[6] ระบุว่าอัตราคดีอาชญากรรมทางเพศลดลงอย่างมีนัยสำคัญโดยลดมากกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ ในระหว่างปี ค.ศ. 2005 และ 2006 และในคดีเกี่ยวกับการละเมิดทางเพศเหยื่อที่เป็นเด็กหรือเยาวชนนั้นลดลงประมาณ 5 เปอร์เซ็นต์ภายหลังการมีการบัญญัติมาตรการดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตามแม้มาตรการไม่ได้มีวัตถุประสงค์ที่จะประนามผู้กระทำผิดแต่ผลกระทบจากการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวก็เป็นสิ่งที่ต้องคำนึงเช่นกัน

2.3.2 มาตรการในการการแจ้งข้อมูลต่อสาธารณะ หรือชุมชน (Community Notification) มาตรการดังกล่าวเป็นการที่เจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐทำหน้าที่เชิงรุก (Proactive) โดยทำการแจ้งข้อมูลของผู้กระทำผิดทางเพศต่อชุมชนหรือท้องถิ่นนั้น เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย การเคหะสาธารณะ องค์กรเกี่ยวกับการบริการสังคม (Social Service Agencies) ที่มีหน้าที่ปกป้องดูแลความปลอดภัยของเด็กและเยาวชน เป็นต้น การเปิดเผยดังกล่าวทำให้สามารถช่วยให้ชุมชนสามารถช่วยกันดูแล ระมัดระวังภัยซึ่งกัน และกัน การคอยสอดส่องระวังตนเอง เช่น การแจ้งต่อโรงเรียน มหาวิทยาลัย หากไม่แจ้งข้อมูลดังกล่าวการรับบุคคลเข้ามาทำงานในตำแหน่งที่ใกล้ชิดกับเด็กหรือเยาวชน เช่น ครู อาจารย์ ภารโรง หากได้ผู้กระทำผิดทางเพศที่มีลักษณะชอบกระทำทางเพศต่อเด็กย่อมเกิดความเสี่ยงต่อเด็กในโรงเรียน ซึ่งหากโรงเรียนมิได้ทำการตรวจสอบข้อมูลก่อนรับเข้าจ้างทำงานแล้วย่อมไม่ทราบได้เลยว่าเป็นผู้เคยกระทำความผิดมาก่อนหรือไม่ มาตรการนี้จึงเปรียบเสมือนการเพิ่มช่องทางในการรับรู้ข้อมูลผู้กระทำผิด

[6] Hudson & David L, Sentencing sex offenders, (New York : Chelsea House, 2009), p.29.

ทางเพศต่อบุคคลที่สมควรได้รู้ข้อมูลดังกล่าวอันเป็นบุคคลที่มีส่วนได้เสียในข้อมูลนี้ เช่น การที่ต้องอาศัยอยู่ในชุมชนโดยละแวกบ้านนั้นมีผู้กระทำผิดทางเพศย้ายเข้ามาอาศัย หากได้รับรู้ข้อมูลดังกล่าวการระวังตนเองก็จะมีมากขึ้นหรือหากเห็นผู้นั้นอยู่กับเด็กหรือเยาวชนที่มิใช่บุตรของตน คนในชุมชนก็จะช่วยคอยดูเป็นหูเป็นตาให้กันและกัน

3. มาตรการในการจำกัดเขตที่อยู่อาศัยของผู้กระทำผิดทางเพศ (Sex Offender Residency Restrictions)

มาตรการนี้มีแนวคิดมาจากหลักที่ต้องการป้องกันอาชญากรรมโดยรูปแบบการกีดกันผู้กระทำผิดให้พ้นหรือออกจากสังคม (Banishment) เนื่องจากเห็นว่าการก่ออาชญากรรมขึ้นอยู่กับโอกาส และสถานการณ์ที่เอื้ออำนวยหรือส่งเสริมให้ผู้นั้นลงมือกระทำความผิด และศักยภาพของผู้ร้ายมักใช้สภาพแวดล้อมมาเป็นประโยชน์ในการลงมือกระทำความผิด โดยมาตรการการจำกัดเขตที่อยู่อาศัยของผู้กระทำผิดทางเพศ (Residency Restrictions) เป็นการกำหนดให้เขตที่อยู่อาศัยของผู้กระทำผิดทางเพศมีจำกัด โดยสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติ[7]ให้ผู้กระทำผิดทางเพศไม่สามารถอาศัยอยู่ภายในระยะทางที่กำหนดนับจากสถานที่ต้องการป้องกันอาชญากรรม เช่น โรงเรียน สถานเลี้ยงดูเด็ก สถานที่มีเด็กอยู่เป็นจำนวนมาก เป็นต้น การบัญญัติเช่นนี้จะทำให้สิทธิเสรีภาพของผู้กระทำผิดทางเพศในการเลือกถิ่นที่อยู่ที่พักอาศัย(Freedom of Movement: The Right of Residence) นั้นมีอย่างจำกัด

ในประเทศไทยหากกล่าวถึงมาตรการที่เกี่ยวกับการติดตามตรวจสอบผู้กระทำผิดทางเพศภายหลังที่พ้นโทษที่มีอยู่ในปัจจุบันได้แก่

วิธีการเพื่อความปลอดภัย (Preventive Safety Measures) วิธีการเพื่อความปลอดภัยมาจากทฤษฎีการป้องกันสังคม (Social Defense) และการแก้ไขให้ผู้กระทำผิดกลับตัวเป็นคนดี โดยมีวัตถุประสงค์ในการป้องกันการกระทำความผิดในสังคมจากบุคคลที่มีพฤติการณ์ที่ถึงขั้นอาจจะก่อให้เกิดอันตรายต่อสังคมและป้องกันมิให้เกิดการกระทำความผิดขึ้นอีก[8] โดยได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39 เช่น กักกัน มีลักษณะเป็นการกำหนดบริเวณตให้ผู้นั้นอยู่และ ห้ามออกจากเขตที่กำหนด ส่วนการห้ามเข้าเขตกำหนด มีลักษณะเป็นการกำหนดให้ผู้นั้นห้ามเข้าไปในเขตที่กำหนด ทั้งการกักกันและการห้ามเข้าเขตกำหนดล้วนเป็นวิธีการในการตัดโอกาสไม่ให้ผู้นั้นลงมือกระทำความผิดในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง และห้ามประกอบอาชีพบางอย่าง เป็นต้น โดยยังมีปัญหาในการบังคับและในทางปฏิบัติทางศาลได้ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยน้อยมาก ทั้งในเรื่องการบังคับใช้ ความเข้าใจของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม เนื่องจากมีการนำ

[7] มาตรการดังกล่าวในสหรัฐอเมริกามิได้เป็นกฎหมายในระดับรัฐหรือกฎหมายกลาง (Federal Laws) แต่เป็นกฎหมายในระดับมลรัฐ (State Laws) กล่าวคือ มาตรการนี้มิได้เป็นมาตรการที่สหรัฐอเมริกาบัญญัติให้ทุกมลรัฐต้องออกมาตรการดังกล่าวแต่เป็นมาตรการที่ระดับมลรัฐนั้นออกกฎหมายภายในรัฐของตนเองมาบังคับใช้

[8] ณรงค์ ใจหาญ, กฎหมายอาญาว่าด้วยโทษและวิธีการเพื่อความปลอดภัย, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน, 2543), น.135.

วิธีการเพื่อความปลอดภัยดังกล่าวมาบังคับใช้น้อยมาก รวมถึงระบบการตรวจสอบว่าผู้นั้นฝ่าฝืนเข้าเขตดังกล่าวหรือไม่ เป็นเรื่องที่ต้องพัฒนาเพื่อช่วยส่งเสริมวิธีการเพื่อความปลอดภัยดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ทะเบียนประวัติอาชญากร (Criminal Record)

ปัจจุบันการจัดทำข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากรรมในกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยมีองค์กรที่ทำการจัดเก็บบัญชีอาชญากรทั้งหมด 5 หน่วยงานคือ 1. สำนักงานตำรวจแห่งชาติ2. สำนักงานอัยการสูงสุด 3. สำนักงานศาลยุติธรรม 4. กรมราชทัณฑ์ และ 5. กรมคุมประพฤติ[9] โดยมีลักษณะเป็นบัญชีจัดเก็บประวัติข้อมูลของผู้กระทำความผิดประเภทต่าง ๆ ซึ่งยังมีปัญหาในเรื่องประสิทธิภาพการจัดเก็บระบบข้อมูลแต่ละองค์กรไม่เชื่อมโยงกัน และการเข้าถึงการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวก็มีอย่างจำกัด ปัญหาในการเข้าถึงหรือการเปิดเผยข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศเป็นการเข้าถึงข้อมูลในระดับภายในหน่วยงานของรัฐ และหน่วยงานเอกชนในบางกรณี เช่น กรณีเอกชนขอตรวจสอบข้อมูลของผู้ที่ตนจะรับเข้าทำงาน โดยมีเงื่อนไขว่าผู้นั้นต้องให้ความยินยอมในการตรวจสอบข้อมูลประวัติ และการเข้าถึงข้อมูลสามารถทำได้โดยการทำเรื่องร้องขอต่อกองทะเบียนประวัติอาชญากรซึ่งตั้งอยู่ที่กรุงเทพมหานครเห็นได้ว่าการเข้าถึงข้อมูลนั้นยังมีข้อจำกัดทั้งในด้านขอบเขตบุคคลที่เข้าถึง เงื่อนไข และหน่วยงานที่ให้บริการ ผู้เขียนเห็นว่าการเข้าถึงหรือเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวในปัจจุบันยังไม่เพียงพอ เนื่องจากการที่จะเข้าถึงข้อมูลได้จะอยู่ในรูปแบบหรือเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ในการขอการตรวจเพื่อการรับเข้าทำงาน อันเป็นประโยชน์ในการคัดสรรคนเข้าทำงาน เช่น การรับคนเข้าเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย การเงินการบัญชี เป็นสำคัญเท่านั้น เนื่องจากส่วนมากเอกชนที่มาขอนั้นจะเป็นองค์กรเกี่ยวกับธุรกิจ และการขอตรวจสอบนั้นมีค่าธรรมเนียม ผู้เขียนเห็นว่าการเข้าถึงดังกล่าวหากเป็นหน่วยงานเอกชนที่มิได้มีรายได้หรือผลประการการสูง ส่วนใหญ่จะไม่ดำเนินการขอตรวจสอบเนื่องจากการขอนั้นมีค่าธรรมเนียม และต้องไปทำเรื่องที่กรุงเทพฯ ทำให้บางองค์กรที่ควรจะเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวได้อย่างแท้จริงกลับมิได้ดำเนินการขอตรวจสอบ เช่น โรงเรียน สถานเลี้ยงดูเด็กในต่างจังหวัด องค์กรเอกชนอื่น ๆ ที่ต้องมีการบริการหรือมีการทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเด็กหรือเยาวชน เป็นต้น รวมถึง ข้อมูลที่ไม่เป็นปัจจุบันเนื่องจากการขาดการแก้ไขเพิ่มเติมจากตัวผู้กระทำผิดทางเพศ รวมถึงขั้นตอนการแก้ไขหรือขอลบข้อมูลที่ยังไม่ตอบสนองวัตถุประสงค์ในทางป้องกันและปราบปรามผู้กระทำผิดซ้ำ

การเฝ้าดูพฤติการณ์ของบุคคลพ้นโทษโดยพนักงานตำรวจ

โดยทั่วไปหลังจากผู้ที่กระทำความผิดได้รับโทษและพ้นออกจากเรือนจำแล้วทางเรือนจำจะส่งข้อมูลเกี่ยวกับประวัติของคนพ้นโทษไปยังกองทะเบียนประวัติอาชญากร หรือตำรวจวิทยาการส่วนภูมิภาคแล้วแต่กรณี และดำเนินการนำข้อมูลดังกล่าวแจ้งไปยังสถานีตำรวจนคร

[9] วรปาตี สกุลไทย, “การพัฒนาทะเบียนประวัติอาชญากรรม,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, 2558), น.27.

บาลหรือภูธรซึ่งเป็นเจ้าของท้องที่ที่คนพ้นโทษนั้นจะเข้าไปมีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ภายหลังที่พ้นออกจากเรือนจำนั้นแล้วนั้น หลังสถานีตำรวจนั้นได้รับบัตรประวัติคนพ้นโทษนั้นก็จะดำเนินการนำบัตรส่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจคอยสังเกตพฤติการณ์ และความเคลื่อนไหวของผู้นั้นโดยระยะเวลาการสอดส่องพฤติการณ์ ความเคลื่อนไหวของบุคคลนั้นจะกระทำการติดตามเพียง 12 เดือน โดยในทางปฏิบัติจริงภารกิจหรือหน้าที่ของตำรวจในปัจจุบันนี้มีมากมาย รวมถึงอัตราหรือจำนวนเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ไม่เพียงพอต่อการทำภารกิจต่าง ๆ ได้อย่างครบถ้วน ดังนั้นการสอดส่องดังกล่าวจึงอาจไม่สามารถสังเกตพฤติการณ์ได้อย่างทั่วถึงทุกเวลาทุกราย ประกอบกับในประเทศไทยยังไม่มีระบบการแจ้งข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศ การติดตามว่าตอนนี้ผู้กระทำผิดได้อาศัยอยู่ที่ใดจึงเป็นการลำบากและสร้างหน้าที่เพิ่มเติมให้ตำรวจเป็นอย่างมาก ซึ่งหากมีมาตรการในการแจ้งข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศก็จะเป็นการที่สร้างหน้าที่ให้ผู้พ้นโทษเองในการเข้ามาแจ้งยืนยันข้อมูลดังกล่าวเป็นระยะ ๆ ตามระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้อันจะทำให้ประสิทธิภาพการสอดส่องพฤติกรรมของผู้พ้นโทษดีมากขึ้น ข้อมูลดังกล่าวจะมีความถูกต้อง และเป็นปัจจุบันอยู่ตลอดเวลา รวมถึงเป็นการลดภาระหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ในการติดตามตรวจสอบอีกด้วย

มาตรการหรือวิธีการพิเศษเพื่อคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550

มาตรการหรือวิธีการพิเศษอันบัญญัติถึงอำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่และศาลในการออกคำสั่งในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรการในการจำกัดเขตที่อยู่อาศัยผู้กระทำผิดทางเพศคือ การออกคำสั่งห้ามผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวเข้าไปในที่พำนักของครอบครัว หรือเข้าใกล้ตัวบุคคลในครอบครัวตลอดจนกำหนดวิธีการเลี้ยงดูบุตร จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัตินี้ได้บัญญัติให้ใช้วิธีการอื่นแทนที่จะลงโทษเนื่องจากการแก้ไขการใช้ความรุนแรงในครอบครัวนั้นมีความละเอียดอ่อนซับซ้อนเกี่ยวพันกับบุคคลใกล้ชิด มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากการทำร้ายร่างกาย หรือการใช้ความรุนแรงในด้านต่าง ๆ จึงควรมีมาตรการหรือวิธีการอื่นที่เหมาะสมกว่าเพื่อให้ผู้กระทำความผิดมีโอกาสกลับตัวแก้ไข และยับยั้งการกระทำความผิดซ้ำ ประกอบกับเด็ก เยาวชน และบุคคลในครอบครัวมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองโดยรัฐจากการใช้ความรุนแรง และการปฏิบัติอันไม่เป็นธรรมตามที่กล่าวไปข้างต้นนั้นเอง

การออกคำสั่งห้ามผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวเข้าไปในที่พำนักหรือที่อยู่อาศัยของครอบครัวหรือเข้าใกล้ตัวบุคคลในครอบครัวนั้นเปรียบเสมือนมาตรการในการจำกัดเขตที่อยู่อาศัยผู้กระทำผิดทางเพศ โดยการมิให้ผู้ที่กระทำความรุนแรงอาศัยอยู่ในเขตที่กำหนดนั้นก็คือ ที่อยู่อาศัยของครอบครัวนั้นเอง ผู้เขียนเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวนั้นถือเป็นทางเลือกที่ดีในการใช้แทนการลงโทษ แต่ก็ยังมีปัญหาในทางปฏิบัติว่าแล้วหากมิให้ผู้นั้นเข้าไปในเขตที่อยู่อาศัยแล้วเขาจะอยู่ที่ใด รวมไปถึงความใหม่ของพระราชบัญญัติดังกล่าวในทางปฏิบัติจริง วิธีการดังกล่าวจึงยังไม่ครอบคลุมไปถึงในส่วนผู้กระทำผิดทางเพศอื่นที่กระทำความผิดต่อเหยื่อที่มิใช่บุคคลในครอบครัว

จากที่อธิบายไปข้างต้นผู้เขียนเห็นว่ามาตรการในการติดตามตรวจสอบผู้กระทำผิดทางเพศในประเทศไทยที่มีอยู่ในปัจจุบันนั้นยังไม่เพียงพอ ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของวัตถุประสงค์ในการติดตามตรวจสอบผู้กระทำผิดทางเพศอย่างแท้จริงและเห็นควรให้มีการบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมมาตรการอื่น ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการติดตามตรวจสอบผู้กระทำทางเพศยิ่งขึ้นไป โดยผู้เขียนเห็นว่าควรมีการนำมาตรการต่าง ๆ ตามที่ได้ศึกษามานำมาใช้ในประเทศในรูปแบบที่เหมาะสมต่อไป

จากที่อธิบายไปข้างต้นผู้เขียนเห็นว่ามาตรการในการติดตามตรวจสอบผู้กระทำผิดทางเพศในประเทศไทยที่มีอยู่ในปัจจุบันนั้นยังไม่เพียงพอ ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของวัตถุประสงค์ในการติดตามตรวจสอบผู้กระทำผิดทางเพศอย่างแท้จริง ซึ่งกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทยเป็นระบบที่ดี แต่ไม่ค่อยมีคนให้ความสำคัญกับขั้นตอนหรือกระบวนการหลังจากลงโทษผู้กระทำความผิดกล่าวคือผู้คนส่วนใหญ่มักให้ความสำคัญกับกระบวนการก่อนลงโทษ เช่น การเพิ่มฐานความผิด เพิ่มบทลงโทษ บัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย เป็นต้น อย่างไรก็ตาม กระบวนการภายหลังจากที่ได้ตัวผู้กระทำผิดและเขาได้รับโทษแล้วก็เป็นสิ่งสำคัญ หลังจากพ้นโทษควรปฏิบัติต่อผู้พ้นโทษและต่อสังคมอย่างไร มิใช่เพียงแค่ลงโทษผู้กระทำผิดทางเพศแล้วถือว่าเสร็จสิ้นกระบวนการยุติธรรมทางอาญาแต่ต้องพิจารณาถึงการกลับสู่สังคม รวมถึงการกลับมาใช้ชีวิตประจำวันโดยปะปนกับคนทั่วไปในสังคมอย่างอิสระโดยปราศจากมาตรควบคุมอาจมีความเสี่ยงทั้งต่อบุคคลอื่นในสังคม และความเสี่ยงต่อผู้นั้นในการกลับไปกระทำผิดซ้ำได้ จึงควรมีมาตรการในการติดตามตรวจสอบโดยให้ความสมดุลทั้งความปลอดภัยของสังคมและสิทธิเสรีภาพผู้กระทำความผิดที่พ้นโทษแล้ว จึงต้องหาความเหมาะสมกับระบบกฎหมายไทยโดยคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของผู้กระทำผิดทางเพศด้วย

บทสรุป

มาตรการทางกฎหมายในการติดตามตรวจสอบผู้กระทำผิดทางเพศเป็นมาตรการที่ใช้ในการติดตามตรวจสอบสอดส่องพฤติกรรมผู้กระทำผิดทางเพศภายหลังจากที่บุคคลนั้นพ้นโทษและได้กลับมาดำรงชีวิตอยู่ในสังคมปะปนกับประชาชนทั่วไป เนื่องจากโดยหลักแล้วเมื่อผู้กระทำผิดได้รับโทษเสร็จสิ้นแล้วบุคคลนั้นก็มีสิทธิจะกลับมาใช้ชีวิตอยู่อย่างปกติสุขเสมือนบุคคลทั่วไป แต่อย่างไรก็ตามในบางกรณีที่ผู้กระทำผิดทางเพศที่พ้นโทษมานั้นเป็นบุคคลที่มีลักษณะเป็นอันตรายต่อสังคม เช่น ผู้กระทำผิดทางเพศอย่างร้ายแรง (Sexually Violent Predators : SVPs) ผู้กระทำผิดทางเพศที่เป็นอันตรายต่อเด็ก (Child Sexual Predators) ผู้กระทำผิดทางเพศประเภทที่บำบัดไม่ได้ และผู้กระทำผิดทางเพศที่มีความเสี่ยงที่กลับมากระทำผิดซ้ำ (Recidivism) เป็นต้น โดยพบว่าการเกิดอาชญากรรมทางเพศนั้นผู้กระทำความผิดมักเป็นบุคคลที่เคยกระทำความผิดทางเพศมาก่อนแล้วและกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก การที่จะปล่อยผู้นั้นไปเลยโดยไม่มีวิธีการป้องกันการที่เขาจะหวนกลับมากระทำผิดซ้ำย่อมมิใช่ผลดีต่อสังคม รัฐมีหน้าที่ต้องป้องกันปราบปรามอาชญากรรม รักษาความปลอดภัย ความสงบสุขของประชาชนจึงจำเป็นต้องหาวิธี

การเพื่อให้บรรลุหน้าที่ดังกล่าว เห็นควรให้นำมาใช้ในประเทศไทยอย่างเหมาะสมโดยคำนึงถึงความปลอดภัยของสังคม การคุ้มครองเด็กและสตรี รวมถึงสิทธิเสรีภาพของผู้กระทำผิดทางเพศที่จะถูกกระทบจากมาตรการต้องไม่เกินความจำเป็น โดยนำมาตรการดังต่อไปนี้มาใช้ได้ในประเทศไทย

1. มาตรการในการขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศ (Sex Offender Registration)

มาตรการนี้เป็นเครื่องมือของรัฐที่มีประสิทธิภาพในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและเป็นมาตรการตั้งต้นของมาตรการอื่น ๆ เห็นควรให้มีการจัดเก็บแยกออกมาจากข้อมูลอาชญากรทั่วไป อาจแยกเป็นหมวดหมู่ของข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศในฐานความผิดต่างๆ ที่เกี่ยวกับเพศและบัญญัติเกี่ยวกับระบบจัดเก็บให้ชัดเจนดังเช่น ระบุถึงหน่วยงานที่จัดเก็บ, ผู้กระทำผิดทางเพศที่ต้องขึ้นทะเบียน, ข้อมูลที่ถูกจัดเก็บ,ระยะเวลาในการขึ้นทะเบียน และการขอลบ ขอลดระยะเวลาในการขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศ เป็นต้น ในส่วนนี้เห็นควรให้บัญญัติเพิ่มเติมระเบียบของสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่มีอยู่ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2. มาตรการในการแจ้งข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศ (Sex offender Notification)

เนื่องจากประเทศไทยยังไม่มีมาตรการที่มีลักษณะที่คล้ายกับมาตรการในการแจ้งข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศเป็นมาตรการที่เพิ่มหน้าที่ใหม่ให้กับผู้กระทำผิดทางเพศ และมาตรการในการเข้าถึงข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศก็เป็นมาตรการที่กระทบต่อสิทธิของผู้กระทำผิดทางเพศ จึงต้องมีการตรากฎหมายเพื่อรองรับอำนาจหน้าที่เจ้าหน้าหน้าที่รัฐในการดำเนินการตามมาตรการดังกล่าวเพื่อให้ชอบตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2560 มาตรา 25 ควรตรากฎหมายในระดับพระราชบัญญัติ *“พระราชบัญญัติ มาตรการทางกฎหมายในการติดตามตรวจสอบผู้กระทำผิดทางเพศ พ.ศ. ...”* และควรบัญญัติหลักเกณฑ์ในการแจ้งข้อมูลให้กระทบต่อการดำรงชีวิตของผู้กระทำผิดทางเพศน้อยที่สุดเพื่อให้เป็นไปตามมาตรา 77 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560[10] เช่น ขั้นตอนการแจ้งต้องสะดวกสามารถแจ้งข้อมูลต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทุกสถานีทั่วราชอาณาจักร วิธีการแจ้งทีหลากหลาย ระยะเวลาในการแจ้งและความผิดในการไม่แจ้งต้องระบุอย่างชัดเจนและบอกให้ผู้กระทำผิดทราบถึงขั้นตอนต่างๆ เป็นต้น

3. มาตรการในการเข้าถึงข้อมูลผู้กระทำผิดทางเพศ

ระดับการเข้าถึงข้อมูลของผู้กระทำผิดทางเพศผู้เขียนเห็นว่านอกจากมีการเข้าถึงภายในหน่วยงานของรัฐแล้ว ควรให้ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวได้ด้วยโดยจำกัดการเข้าถึงในแง่ขอบเขตเนื้อหาข้อมูลและประเภทผู้กระทำผิดทางเพศ หากเป็นผู้กระทำผิดทางเพศที่เป็นเด็ก

---

[10] รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 77 *“รัฐพึงจัดให้มีกฎหมายเพียงเท่าที่จำเป็น และยกเลิกหรือปรับปรุงกฎหมายที่หมดความจำเป็นหรือไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์หรือที่เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพโดยไม่ชักช้าเพื่อไม่ให้เป็นภาระแก่ประชาชนและดำเนินการให้ประชาชนเข้าถึงตัวบทกฎหมายต่างๆ ได้โดยสะดวกและสามารถเข้าใจกฎหมายได้ง่ายเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายได้อย่างถูกต้อง...”*

หรือผู้กระทำผิดทางเพศที่อยู่ในประเภทที่มีความเสี่ยงจะกลับมากระทำผิดซ้ำน้อยจะเป็นบุคคลที่ไม่อยู่ในขอบเขตในการเปิดเผย โดยหลักเกณฑ์ในการเข้าถึงนั้นต้องระบุชัดเจนถึงขั้นตอนการเข้าถึง ความรับผิดในกรณีนำข้อมูลไปใช้ในทางที่เสียหายแก่เจ้าของข้อมูล เป็นต้น รวมถึงกำหนดให้เจ้าหน้าที่มีอำนาจในการแจ้งข้อมูลต่อชุมชน หน่วยงานเอกชนหรือประชาชนที่สมควรแก่การรับรู้ข้อมูลดังกล่าวได้โดยตรง เช่น โรงเรียน สถานรับเลี้ยงเด็ก องค์กรเกี่ยวกับการบริการสังคม หน่วยงานที่การทำงานที่มีส่วนที่เกี่ยวข้องกับเด็กเยาวชนหรือสตรี เป็นต้น

โดยผู้เขียนเห็นว่าไม่ควรนำมาตรการในการจำกัดเขตที่อยู่อาศัยของผู้กระทำผิดทางเพศ (Sex Offender Residency Restrictions) มาใช้ในประเทศไทย เนื่องจากมาตรการดังกล่าวส่งผลกระทบต่อสิทธิของผู้กระทำผิดมากเกินไป เช่น อาจทำให้ให้ผู้กระทำผิดทางเพศกลายเป็นบุคคลไร้ที่อยู่อาศัยหรือไร้บ้าน (Homeless) ยากต่อการติดตามตรวจสอบเนื่องจากมาตรการนี้เป็นการผลักให้ผู้นั้นอยู่ในบริเวณที่ห่างไกลความเจริญ การบริการสาธารณะ อัตราการจ้างงานน้อย ปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้การดำรงชีวิตยากลำบากขึ้นอาจส่งผลให้เกิดโอกาสในการกลับไปสู่สังคม (Resocialization) นั้นเป็นไปได้ยากอาจนำไปสู่การกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีกครั้งได้ รวมถึงทำให้ผู้กระทำผิดทางเพศไปอาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียงกันอาจเกิดเป็นแหล่งของอาชญากรส่งผลต่อชมชุมบริเวณดังกล่าวเกิดความหวาดกลัว เป็นต้น

บรรณานุกรม

หนังสือ

คณิต ณ นคร. กฎหมายอาญาภาคทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน, 2556.

จิตติ ติงศภัทิย์. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 1 ตอนที่ 1. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2536

ไชยเจริญ สันติศิริ. อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 3. พระนคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2505

ณรงค์ ใจหาญ. กฎหมายอาญาว่าด้วยโทษและวิธีการเพื่อความปลอดภัย. กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน, 2543

ประธาน วัฒนวาณิชย์. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอาชญาวิทยา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ประกายพรึก, 2546

มาตาลักษณ์ ออรุ่งโรจน์. เอกสารเพื่อประกอบการพิจารณากฎหมายของสมาชิกรัฐสภา เล่มที่ 20 ร่างพระราชบัญญัติการขจัดความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ... : ศึกษาวิเคราะห์ความเหมาะสมในการบังคับใช้กฎหมายในประเทศไทยเปรียบเทียบกฎหมายสหรัฐอเมริกา อังกฤษ คานาดา ออสเตรเลีย สิงคโปร์และมาเลเซีย. นนทบุรี : สำนักวิจัยและพัฒนา สถาบันพระปกเกล้า, 2547

วิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์

ณรงค์ศักดิ์ สุขวิบูลย์. “มาตรการบังคับทางอาญาที่เหมาะสมสำหรับผู้กระทำผิดทางเพศ.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2549

ทวีศักดิ์ ภักดีโต. “ทะเบียนประวัติอาชญากร.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2543

นคร เสรีรักษ์. “การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล : ข้อเสนอเพื่อการพัฒนาสิทธิรับรู้ข้อมูลข่าวสารในกระบวนการธรรมรัฐไทย.” วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สหวิทยาการ คณะบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548

บทความ

วารีรัตน์ รัตนวิบูลย์สม. “การขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศ : พิจารณาในมิติของความร่วมมือระหว่างประเทศ.” วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ. ปีที่ 5. ฉบับที่ 1. (2557) : 16.

สื่ออิเล็คทรอนิกส์

กรมราชทัณฑ์. “เอกสารรายงานสถิติข้อมูลผู้ต้องขังตามแบบ รท. 103 กรมราชทัณฑ์ สถิตินักโทษเด็ดขาดแยกจำนวนครั้งที่ต้องโทษ ตารางที่ 5 สำรวจ ณ วันที่ กุมภาพันธ์ 2560.” http://www.correct.go.th/rtnew103/index.php, สืบค้นเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2561

กองกฎหมาย สำนักงานกฎหมายและคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. “ระเบียบของสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ 32 การพิมพ์ลายนิ้วมือ พ.ศ.2554 บทที่ 4.” http://www.tsd.police.go.th, 14 มกราคม 2561.

BOOKS

Heather Brooke. Your right to know : how to use the Freedom of Information Act and other access laws. London : Pluto Press, 2005

Hudson & David L. Sentencing sex offenders. New York: Chelsea House, 2009

Richard Clayton & Hugh Tomlinson. The law of human rights. Oxford : Oxford University Press, 2000

Richard G. Wright. Sex Offender Laws, Second Edition: Failed Policies, New Directions. New York : Springer Publishing Company, 2015

ELECTRONIC MEDIA

SMART U.S. Department of Justice. “SMART Summary: Global Overview of Sex Offender Registration and Notification Systems (2016).” https:// ojp.gov/smart/pdfs/global-survey-2016final.pdf, September 21, 2017.

Legislation.gov.uk. “Criminal Justice Act 2003.” https://www.legislation.gov. uk /ukpga/2003/44/section/327A,June 14 2018.

Legifrance. “Code de procédure pénale 2017 Livre IV : Titre XIX Chapitre II : Du fichier judiciaire national automatisé des auteurs d'infractions sexuelles ou violentes.” https://www.legifrance.gouv.fr /affichCode .do?cidTexte=LEGITEXT000006071154&dateTexte=20171031, October 30, 2017.